

Davids nieuwe wagen

‘Toen trok David met heel Israël naar Baäla ... om vandaar de ark van God de HEERE, Die tussen de cherubs troont, op te halen. ... Zij vervoerden de ark van God op een nieuwe wagen’ (1 Kron. 13:6-7).

Zou u niet verwacht hebben dat de koning – de leider – die alles graag goed wilde doen, aan God gevraagd had of Hij voorschriften had gegeven voor het vervoer van Zijn eigen ark? We zouden vast gedacht hebben dat hij in de Schrift had gezocht naar aanwijzingen voor de juiste manier de ark, het middelpunt van Gods woning, te vervoeren.

Maar dat was niet zo. David dacht, net als zo veel mensen tegenwoordig, dat een nieuwe wagen een heel goede manier moest zijn om de ark te dragen. De manier waarop de ark het land Israël bereikt had, zou vast ook geschikt zijn om hem naar Jeruzalem te brengen (1 Sam. 6:7). Dat de Filistijnen – Gods vijanden – deze manier bedacht hadden, was een onbelangrijk detail voor hem.

Wat is de nieuwe wagen? Het is alles wat niet in overeenstemming is met Gods gedachten, Zijn aanwijzingen in de dienst van God. Ik zou u honderden nieuwe wagens in de Christenheid van tegenwoordig kunnen aanwijzen: nieuwe wagens met vele verschillende vormen en afmetingen, kenmerken en kleuren.

De ark van God was verbonden met de aanbidding van God – hij was het middelpunt van de tabernakel. De ark sprak van de Persoon van de Heer Jezus Christus. Het verzoendeksel sprak van Hem en Zijn werk. Binnenin de ark was een gouden kruik met manna, het voedsel van Israël in de woestijn, de staf van Aäron die gebloed had, een beeld van Christus’ priesterlijke genade in de opstanding, en de stenen tafelen, want de wet was verborgen in Hem. Gods volk Israël moest die ark met zijn inhoud door de woestijn meedragen.

Wij, Christenen, mogen ook de ark dragen. Toen Israël door de woestijn trok, waren er priesters, Levieten en het volk. Tegenwoordig is in Gods oog iedere gelovige een priester in de aanbidding, een Leviet voor de dienst en het alledaagse werk, en een strijder tegen de vijand.

‘Zij vervoerden de ark van God op een nieuwe wagen ... en Uzza en Ahio leidden de wagen. ... Maar ... Uzza [strekte] zijn hand uit om de ark vast te grijpen, omdat de runderen struikelden. Toen ontbrandde de toorn van de HEERE tegen Uzza, en Hij strafte hem’ (1 Kron. 13:7,9-10).

Het dragen van de ark, zo lezen we in Numeri 4:15, was de specifieke taak van de Levieten. En dat ontdekte ook David naderhand. Maar hier was hij daar nog niet achter gekomen. Ik twijfel er niet aan dat God deze gebeurtenis heeft laten vastleggen tot lering voor ons: hoe zelfs een oprecht persoon met een groot hart, die zo intens de belangen van God op het oog heeft, kan afdwalen terwijl hij probeert God te dienen wanneer hij zich niet volkomen onderwerpt aan het woord van de Heer.

‘En Uzza en Ahio leidden de wagen’. En na een poosje struikelden de runderen. Natuurlijk gebeurde dat. Uzza dacht dat hij zorg kon dragen voor de ark van God. Maar het feit is dat God voor Zijn eigen ark zorgt, en als Uzza probeert de ark tegen te houden, wordt onmiddellijk de hand van God zichtbaar.

Misschien vertrouwt u er ook op, maar de ‘nieuwe wagen’ –manier van doen in verband met Christus’ Gemeente of Christus’ Evangelie – heeft niet Gods instemming. Wat ik bedoel met de nieuwe wagen? Alles – of het nu gaat om de dienst van aanbidding of een andere dienst voor de Heer – wat niet absoluut in overeenstemming is met Gods Woord, maar wat naar menselijke gedachten is ontstaan,

kan niet van God komen, en heeft daarom geen gezag over het geweten van een gehoorzaam kind van God.

Uzza's dood maakte David bewust van zijn verkeerde handelen. Eerst veroordeelt David God – later veroordeelt hij zichzelf. 'Zo bleef de ark van God bij het gezin van Obed-Edom, in diens huis, drie maanden lang; en de HEERE zegende het huis van Obed-Edom en alles wat hij had' (vs. 14). Deze drie maanden brachten een grote zegen voor het gezin van Obed-Edom, en gedurende die tijd bestudeerde en volgde David Gods voorschriften, wat ertoe leidde dat hij rijk gezegend werd, zoals we zullen zien.

'David bouwde voor zichzelf huizen in de stad van David; en hij maakte voor de ark van God een plaats gereed, en zette er een tent voor op. Toen zei David: Niemand mag de ark van God dragen dan alleen de Levieten, want hen heeft de HEERE gekozen om de ark van God te dragen en Hem tot in eeuwigheid te dienen' (1 Kron. 15:1-2).

Hier zien we het bewijs dat David zijn 'Bijbel' bestudeerd had. Hij zei dit alsof hij een belangrijke ontdekking had gedaan, en dat was het ook. Maar vierhonderd jaar eerder was het duidelijk opgeschreven (Deut. 10:8). De Geest van God had ongetwijfeld Davids aandacht gevestigd op deze en andere verwante Schriftgedeelten, en David trof onmiddellijk voorbereidingen om het Woord van God te gehoorzamen. Ik kan hem als het ware horen zeggen: 'Wat een dwaas was ik toch om de Filistijnen na te doen'.

Dit is het beeld van heel veel Christenen vandaag de dag, die geprobeerd hebben God te aanbidden of voor Hem te werken volgens hun eigen ideeën. Ze laten hun geestelijk leven vormen door wat ze als kind geleerd hebben, of door wat ze als volwassenen om zich heen gezien hebben, zonder direct Gods Woord te lezen om te zien of God al dan niet duidelijke voorschriften heeft gegeven voor bepaalde zaken.

We kunnen allemaal leren van David. Hij kreeg inzicht wat betreft het dragen van de ark en handelde ernaar. Als God mij inzicht geschonken heeft in Zijn Woord, dan verwacht Hij van mij dat ik daarnaar handel. Ik kan ook mijn broeders en zusters niet op een 'andere manier' dienen.

Er is een religie vandaag de dag die aansluit bij de wereld en bij de natuur van de mens, en de grote inspanning van de Christenheid tegenwoordig is om de dingen van God aanvaardbaar te maken voor de mens in het vlees. Ik geloof niet dat God ons daartoe geroepen heeft. En als Hij ons hemels licht geschonken heeft, laten wij ons er dan voor hoeden dat licht te temperen. Bovendien is dat licht gegeven om anderen te helpen.

We beseffen maar weinig welke invloed wij hebben op andere mensen. We moeten ons ervan bewust blijven dat niemand op zichzelf leeft. Onze wandel en wegen reiken ver en maken indruk op anderen: in het goede, maar ook als ik een verkeerde weg ga.

'Heiligt u, u en uw broeders, om de ark van de HEERE, de God van Israël, op te halen en naar de plaats te brengen die ik voor hem gereedgemaakt heb. Want omdat u dit de eerste keer niet gedaan hebt, heeft de HEERE, onze God, ons een zware slag toegebracht, omdat wij Hem niet hebben geraadpleegd overeenkomstig de bepaling' (1 Kron. 15:12-13).

Hierin vinden we een belangrijk beginsel voor ons vandaag. God heeft voor alles voor Zijn Gemeente, maar ook voor iedereen persoonlijk een 'bepaling' gegeven. Als wij buiten die aanwijzingen onze eigen weg gaan, zal er vrijwel zeker een ramp volgen. Het Nieuwe Testament bevat wat David 'de bepaling' noemde, een veelheid aan voorschriften voor Gods Gemeente. Wat het werkelijke middelpunt voor het samenkomen van de Gemeente moet zijn, geeft onze Heer aan met de woorden: 'Waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen' (Matth. 18:20). Zijn Geest zou

vergaderen; Zijn Naam en niets anders mocht het middelpunt zijn van de eenheid; en Zijn aanwezigheid werd beloofd aan iedereen die zo zou samenkomen, al waren het er maar twee of drie.

Velen zijn in dit opzicht afgeweken van 'de bepaling', en hebben zich vergaderd rondom specifieke leerstellingen, of een kerkelijke organisatie wat betreft de vorm en methode van de dienst. Deze mensen zouden er goed aan doen zichzelf de vraag te stellen: is dit werkelijk 'de bepaling' van Gods Woord?

De Christenheid waarin wij leven, heeft zichzelf een 'model' bedacht waarop men God wil aanbidden, waarop men Hem wenst te dienen. Het idee dat de Gemeente van God door een enkele dienstknecht gevoed wordt – hoe begaafd hij of zij ook mag zijn – is volkomen vreemd aan Gods Woord. Toen de Gemeente werd gevormd, schonk Christus, het Hoofd van het lichaam, gaven die voorzagen in al haar behoeften. Nergens in het Nieuwe Testament is een voorbeeld te vinden van een situatie waarin één persoon als 'voorganger' werd aangesteld over 'een plaatselijke Gemeente'.

Davids vertrouwen op een nieuwe wagen, naar het voorbeeld van de Filistijnen, vindt vandaag zijn volledige tegenhanger in de Christenheid. Ook het aanstellen van één voorganger is 'een nieuwe wagen', een instelling die God niet gegeven heeft! Wie zal dat ontkennen? Als alles wat wij om ons heen zien, te vinden zou zijn in Gods Woord, zou dat gemakkelijk aangegeven kunnen worden, maar het is in de vele Christelijke kerken niet te vinden!

'De priesters bliezen op trompetten voor de ark van God uit; en Obed-Edom en Jehia waren bewakers van de ark. Het waren David, de oudsten van Israël ... die de ark van het verbond van de Heere met blijdschap ... gingen halen' (1 Kron. 15:24-25).

Laten we nu eens kijken naar het heerlijke resultaat toen in Davids geval werd vastgehouden aan 'de bepaling'. Wat die 'bepaling' precies inhield, kunnen we lezen in Exodus 25:13-15. De ark mocht alleen op die manier gedragen worden. God had dat duidelijk laten opschrijven. Maar David had zijn 'Bijbel' achteloos gelezen. Toen Davids nieuwe wagen gebruikt werd, was er sprake van struikelen, dood, afkeuring en teleurstelling, terwijl vreugde, blijdschap en aanbidding opvallend afwezig waren. Dit alles was precies omgekeerd toen 'de bepaling' gehandhaafd werd: er werden 'luide en blijde klanken' gehoord (1 Kron. 15:16).

Alleen de priesters mochten op de trompetten blazen. Er was een priester nodig om het signaal te geven dat de vergadering bijeenriep (Num. 10). En wie waren de bewakers? Zij namen de grootst mogelijke zorg voor de ark in acht.

Zo is het ook voor de gemeente, bij het samenkomen voor aanbidding, het verkondigen van het Evangelie, de bediening van het Woord van God en het toelaten tot Zijn samenkomst, van het grootste belang dat de 'geest van de bewakers' er heerst. We moeten bijzonder zorgvuldig zijn wat betreft alle zaken die verband houden met Christus en Zijn belangen.

En wat is het zekere gevolg van gehoorzaamheid? '... het was omdat God de Levieten hielp, die de ark van het verbond van de Heere droegen' (vs. 26). Let erop dat God opmerkte hoe de Levieten de dingen deden volgens Zijn wil – zij worden geholpen; dan zien we hoe symbolisch in de offers hun aanbidding omhoog gaat naar God.

Als wij werkelijk het Woord van de Heer willen gehoorzamen, wat het ons ook mag kosten, zullen ook wij ontdekken dat God ons zal helpen. En dan zal er vreugde in onze ziel zijn, en aanbidding en vruchtbare dienst voor God.

‘Het gebeurde, toen de ark van het verbond van de Heere bij de stad van David kwam, dat Michal, de dochter van Saul, door het venster naar beneden keek, en koning David zag dansen en huppelen. En zij verachtte hem in haar hart’ (1 Kron. 15:29).

Misschien is er iemand door wie u veracht wordt, zoals we hier lezen over Michal die David veracht. Maak u daar niet druk om; ik zou liever een gehoorzame David dan een minachtende Michal zijn. God heeft u en mij een mogelijkheid gegeven om, in de afwezigheid van de Heer Jezus Christus, trouw te zijn aan Zijn waarheid. Wij weten dat de Heilige Geest nog op aarde aanwezig is in de Gemeente, en sommigen van ons hebben door Gods genade de waarheid van Zijn Gemeente leren kennen, en wat het inhoudt om samen te zijn in de Naam van de Heer Jezus Christus. En als wij die waarheid hebben, laten we er dan trouw aan blijven, en laten we wandelen in de vrijheid van deze waarheid.

Er waren mensen die niet instemden met Paulus’ hemelse manier van denken en zich van hem afkeerden. Het is een groot voorrecht, een bijzondere gunst van God, dat Hij in ons het inzicht en verlangen heeft bewerkt om te handelen naar de waarheid en het licht dat we ontdekt hebben. Ik geloof dat we die verkregen hebben door Gods genade.

Zou het ons opgeblazen maken? Dat God ons daarvoor bewaart! Het was genade die ons riep als zondaars, en als God ons het licht en de waarheid van de Gemeente duidelijk gemaakt heeft, en wat de woordbediening werkelijk inhoudt, en wat het betekent om vergaderd te zijn in de Naam van de Heer, dan is dat een oneindige gunst.

God geeft ons genade om trouw te zijn aan wat de Heer ons heeft onderwezen. ‘Want wie heeft, hem zal gegeven worden; en wie niet heeft, van hem zal genomen worden ook wat hij meent te hebben’ (Luk. 8:18).

Als mensen de waarheid die God hun gegeven heeft, niet koesteren, vervaagt hun inzicht geleidelijk aan, en na verloop van tijd worden ze de meest vastberaden tegenstanders van de waarheid die ze eens koesterden. Dat is een verschrikkelijke zaak. Geve de Heer dat Hij ons helpt om trouw te zijn aan Hemzelf ter wille van Zijn Naam!

W.T.P. Wolston